"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ସର୍ବଦା ମନେରଖ ଯେ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଟୁ, ଏବେ ଆମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛୁ ତେଣୁ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବ, ନିଜେ ନିଜ ସହିତ କଥା ହେବା ଶିଖ ତେବେ ଅସରନ୍ତି ଖୁସି ମିଳିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବାଙ୍କର ଶରଣକୁ କେଉଁମାନେ ଆସିପାରିବେ ? ବାବା କାହାକୁ ଶରଣ ଦେଉଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବାଙ୍କର ଶରଣରେ ସେହିମାନେ ଆସିପାରିବେ ଯେଉଁମାନେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପରେ ନଷ୍ଟୋମୋହା ହୋଇଥିବେ । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ସବୁଆଡୁ ତୁଟିଯାଇଥିବ । ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବୁଦ୍ଧିର ଆକର୍ଷଣ ନଥିବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁଥିବ ଯେ ମୋର ତ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବା ଦ୍ୱିତୀୟ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହିଭଳି ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ସେବା କରିପାରିବେ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଶରଣ ଦେଇଥା'ନ୍ତି ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମିକ ପିତା, ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ଗୁରୁ । ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଦୁନିଆ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣିନାହିଁ । ଯଦିଓ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ନିଜକୁ ଶିବୋହମ୍ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏପରି କହୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଶିକ୍ଷକ ଗୁରୁ ଅଟୁ । ସେମାନେ କେବଳ ଶିବୋହମ୍ ତତ୍ତ୍ୱମ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଯଦି ପରମାତ୍ମା ସର୍ବବ୍ୟାପି ହୋଇଥାନ୍ତେ ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପିତା ଶିକ୍ଷକ ଗୁରୁ ହୋଇଥାନ୍ତେ, କିନ୍ତୁ ଏପରି ତ କେହି ଭାବୁ ନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ନିଜକୁ ଭଗବାନ, ପରମାତ୍ମା ବୋଲି କହିବା, ଏହା ବିଲକୁଲ୍ ଭୁଲ୍ ଅଟେ । ଏଠାରେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଯାହା ବି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣା ହେଉଛି ନା । ଲୌକିକ ପାଠପଢାରେ କେତେ ବିଷୟବସ୍ତୁ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସବୁ ପାଠ ମନେ ରହିଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ଯାହା ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି ତାହା ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିଯାଉଛି । ତୁମେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି ମଧ୍ୟ ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛ । ତୁମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ ବା ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ରଧାରୀ ହେଉଛ କିନ୍ତୁ ଲୌକିକ ପାଠପଢାରେ ବିଲକୁଲ୍ ଅଲଗା ବିଷୟ ବସ୍ତୁ ରହିଛି । ତୁମେ ପ୍ରମାଣ କରି ବୁଝାଉଛ ଯେ, ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତିଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ସମସ୍ତେ ହେ ଈଶ୍ୱର ପିତା ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳୁଥିବ । ପୁଣି ସେହି ସମ୍ପତ୍ତି ଯେତେବେଳେ ହରାଉଛ ସେତେବେଳେ ଦୁଃଖୀ ହେଉଛେ । ଏହା ହେଉଛି ସୁଖ ଦୁଃଖର ଖେଳ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ପତିତ ଦୁଃଖୀ, କିନ୍ତୁ ପବିତ୍ର ହେଲେ ସୁଖ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିଥାଏ ଏବଂ ସେହି ସୁଖର ଦୁନିଆ ବାବା ସ୍ଥାପନ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଆମକୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଯେଉଁ ସବୁ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହୋଇଛି ସେମାନେ ପୁଣି ନିଜ ସମୟରେ ହିଁ ଆସିବେ, ଏହିସବୁ କଥା ଆଉ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବାବା ବିଲକୁଲ୍ ସହଜ ପାଠପଢା ରଖିଛନ୍ତି, କେବଳ ଟିକିଏ ବିସ୍ତାରରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମୋତେ ମନେପକାଇଲେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ଯୋଗର ମହିମା ତ ବହୁତ ରହିଛି, ଭାରତର ପ୍ରାଚୀନ ଯୋଗର ଗାୟନ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ଫାଇଦା ହୋଇଥିଲା, ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ଗୀତାର ସେହି ଯୋଗ ଅଟେ ଯାହାକୁ କି ନିରାକାର ଭଗବାନ ଶିଖାଇଥିଲେ । ବାକି ଅନ୍ୟମାନେ ଯେଉଁ ଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ସେମାନେ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ଦେବତାମାନଙ୍କ ଠାରେ ତ ଯୋଗର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ଏହି ହଠଯୋଗ ଇତ୍ୟାଦି ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି, ଦେବତାମାନେ ଏହି ଯୋଗ ନା ନିଜେ ଶିଖୁଛନ୍ତି ନା କାହାକୁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଦୈବୀ ଦୁନିଆରେ ଯୋଗର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ, ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତେ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଆନ୍ତି, ତେଣୁ ନିଶ୍ଚିତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ହେବେ ନା । ବାବା ଏହି ସଙ୍ଗମଯୁଗରେ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ସ୍ଥାନାନ୍ତରିତ ହେଉଛ । ଏହି କଥା କାହାକୁ ବୁଝାଇବା ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଅଟେ । ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେଉଛୁ ମୁଖ୍ୟ । ସତ୍ୟଯୁଗ ଏବଂ କଳିଯୁଗ ମଧ୍ୟରେ ଅଛନ୍ତି ବ୍ରାହ୍ମଣ । ଏହାକୁ ହିଁ ସଙ୍ଗମଯୁଗ କୁହାଯାଉଛି, ଯେଉଁ ସମୟରେ ତୁମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛ । ଯଦି ଏହି କଥା ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବ ଯେ ଆମେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ ତେବେ ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବ । ଯେତିକି ସେବା କରିବ ସେତିକି ହର୍ଷିତ ରହିବ । ତେବେ ତୁମକୁ ନିଜେ ରୋଜଗାର କରି ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କରାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ଯେତେ ସେବା କରିବ ଏହାକୁ ଯିଏ ଶୁଣିବ ତାଙ୍କୁ ସୁଖ ମିଳିବ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ନିଜର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ ହେବ । ସେଣ୍ଟରରେ ମୁଖ୍ୟତଃ ୫-୬ଟି ଚିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ରହିବା ଦରକାର । ଏହା ଉପରେ ବୁଝାଇବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସହଜ । ସାରାଦିନ କେବଳ ସେବା ହିଁ ସେବା କରିବା ଉଚିତ୍ । ମିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କୌଣସି ଆକର୍ଷଣ ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଯାହାକିଛି ବି ତୁମେ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖୁଛ ସେ ସବୁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବାକି ତୁମେ ଦିବ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ଯାହାସବୁ ଦେଖୁଛ ତା'ର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଏହିଭଳି ନିଜେ ନିଜ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୁଅ ତେବେ ତୁମେ ପକ୍କା ହୋଇଯିବ । ତୁମେ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସମ୍ମୁଖରେ ମିଶୁଛ ତେଣୁ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । କେହି ଯଦି ରାଜାଙ୍କ ପାଖରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କର କେତେ ନିଶା ରହିଥାଏ । ତୁମେମାନେ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହେଉଛ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନିଜ ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରୁଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କେବଳ କାମ ବିକାରର

ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି କଳା ହେଇଯାଇଛ ଏବେ ଜ୍ଞାନର ଚିତାରେ ବସିଲେ ଗୋରା ହୋଇଯିବ । ବୁଦ୍ଧିରେ କେବଳ ଏହି ଚିନ୍ତନ ଚାଲୁଥାଉ । ଯଦିଓ ଅଫିସିରେ କାମ କରୁଛ ତା' ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଅ । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ମୋତେ ଫୁରସତ୍ ନାହିଁ, ଯେତିକି ଫୁରୁସତ୍ ମିଳୁଛି ସେତିକିରେ ଆତ୍ମିକ ରୋଜଗାର କର । ଏହା କେତେ ବଡ ରୋଜଗାର ଅଟେ । ଏଠାରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସମ୍ପତ୍ତି ଉଭୟ ମିଳୁଛି । ଅର୍ଜୁନ ଏବଂ ଶବରର ଗୋଟିଏ କାହାଣୀ ବି ଅଛି । ତୁମେ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ଜ୍ଞାନ-ଯୋଗ ବଳରେ ସେଣ୍ଟରରେ ରହିଲାବାଲାଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଆଗକୁ ଯାଇପାରିବ । ଯୋଗ ଉପରେ ହିଁ ସବୁକିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଯଦି ଏଠାରେ (ମଧୁବନ) ସମସ୍ତେ ବସିଯିବ ତେବେ ସେବା କିପରି କରିବ । ତେଣୁ ଏଠାରେ ସତେଜ ହୋଇ ପୁଣି ସେଠାରେ ଯାଇ ସେବାରେ ଲାଗିଯିବା ଉଚିତ୍ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସେବାର ହିଁ ବିଚାର ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ତ ପ୍ରଦର୍ଶନୀକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ କାରଣ ବାପଦାଦା ଉଭୟ ଏକାଠି ଅଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ଆତ୍ମା ଏବଂ ଏହାଙ୍କର ଆତ୍ମା ଏକତ୍ର ରହୁଛନ୍ତି । ଇଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଯୁଗଳ ଅଟନ୍ତି । ଏହି ଯୁଗଳଙ୍କୁ ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ କେହି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା ନିଜକୁ ଶିବବାବାଙ୍କର ଯୁଗଳ ଭାବୁଛନ୍ତି ପୁଣି ବି କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହିଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସିକିଲଧା ସନ୍ତାନ ଅଟେ । ବାବାଙ୍କୁ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚିତ୍ରକୁ ଦେଖି ବହୁତ ଖୁସି ଲାଗିଥାଏ । ଭାବିଥା'ନ୍ତି ଏହା ମୋର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଜନ୍ମ ଅଟେ, ମୁଁ ସିଂହାସନରେ ନିଶ୍ଚିତ ବସିବି । ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛ । ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ରହିଛି । ବ୍ରହ୍ମା ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ବାବାଙ୍କର ସିକିଲଧା ସନ୍ତାନ ଅଟେ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ସର୍ବଦା ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହୁନାହିଁ । ଅନ୍ୟସବୁ ବିଚାର ଚାଲିଆସୁଛି । ଡ୍ରାମାରେ ନିୟମ ହିଁ ନାହିଁ ଯେ ବୁଦ୍ଧି ଏକଦମ୍ ସ୍ଥିର ହୋଇଯିବ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବିଚାର ଆସିବ ହିଁ ନାହିଁ । ମାୟାର ତୋଫାନ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବାକୁ ଦେଇନଥାଏ । ବାହ୍ମାବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଜାଣିଛି ମୋ ପାଇଁ ଏହା ବହୁତ ସହଜ, କାରଣ ମୋଠାରେ ଶିବବାବାଙ୍କର ପ୍ରବେଶତା ହୋଇଛି । ମୁଁ ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ସିକିଲଧା ସନ୍ତାନ, ମୁଁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ରାଜକୁମାର ହେବି, ତଥାପି ବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବା ଭୁଲିଯାଉଛି । ଅନେକ ପ୍ରକାର ବିଚାର ଆସିଯାଉଛି । ଏହା ହିଁ ମାୟା । ଯେବେ ବାବାଙ୍କୁ ଏସବୁର ଅନୁଭବ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ତ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବେ ନା । ଏହି ବିଚାର ସେତେବେଳେ ବନ୍ଦ ହେବ ଯେତେବେଳେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବ, ଆତ୍ମା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ ତେବେ ଏହି ଶରୀର ମଧ୍ୟ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଶିବବାବା ତ ସଦା ପବିତ୍ର । ଏହି ଅପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଏବଂ ଅପବିତ୍ର ଶରୀରରେ ଆସି ପବିତ୍ର କରିବାର ଅଭିନୟ ମଧ୍ୟ ଏହାଙ୍କର ହିଁ ଅଟେ । ବାବା ମଧ୍ୟ ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ପବିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ତୁମପାଇଁ ପୁଣି ନୂଆ ଶରୀର ଦରକାର । ଶିବବାବାଙ୍କର ତ ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ତେବେ ଏହି ଶରୀରରେ ଏହି ଆତ୍ମାର ହିଁ ମହତ୍ତ୍ୱ ରହିଛି । ଏହି ଶରୀରରେ ତାଙ୍କର କ'ଣ ଅଛି ! ସିଏ ତ ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଇଏ ତ ମୁକ୍ତ ଅଟନ୍ତି । କେତେବେଳେ କେଉଁଆଡେ ତ ପୁଣି ଆଉ କେତେବେଳେ କେଉଁଆଡେ ଚାଲିଯାଇଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁଭବ ହେଉଛି ଯେ ଶିବବାବା ମୁରଲୀ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ସହଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାରେ ଅଛୁ । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ନିଜର ଶାନ୍ତିଧାମ ଛାଡି ଏଠାକୁ ଆସିଛି । ପରମଧାମ ଅର୍ଥାତ୍ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ଧାମ ବ୍ରହ୍ମଲୋକ । ବାକି ସମସ୍ତ ଖେଳ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରୂପି ମଞ୍ଚରେ ହିଁ ଚାଲୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଖେଳ, ବାକି ଦୁନିଆ ତ ଗୋଟିଏ ।

ମନୁଷ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ଉପରକୁ ମଧ୍ୟ ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି, ଏହା ତ ବିଜ୍ଞାନର ବଳ । ସାଇଲେନ୍ସ (ଶାନ୍ତି) ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ଯେତେବେଳେ ସାଇନ୍ସର (ବିଜ୍ଞାନ)ବିଜୟ ହେବ ସେତେବେଳେ ସାଇନ୍ସ ମଧ୍ୟ ଆମ ପାଇଁ ସୁଖଦାୟୀ ହୋଇଯିବ । ଏଠାରେ ତ ସାଇନ୍ସ ସୁଖ ଦେବା ସହିତ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛି । ସେଠାରେ ତ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିବ । ସେଠାରେ ଦୁଃଖର ନାମ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ଏହି ଭଳି କଥା ସାରା ଦିନ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର । ବାବାଙ୍କର କେତେ ବିଚାର ଚାଲୁଛି । ବନ୍ଧନରେ ଥିବା ମାତାମାନେ ବିକାର ପାଇଁ ମାଡ ଖାଉଛନ୍ତି । ଆଉ କେହି ପୁଣି ମୋହର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ତେବେ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ଆତ୍ମା ତୁରନ୍ତ କହିବେ ମୋତେ ଅମୃତ ପାବନ କରିବାର ଅଛି, ତେଣୁ ନଷ୍ଟୋମୋହା ହେବା ଦରକାର । ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ମୋହ ତୁଟିଯିବା ଉଚିତ୍ । ଏହିଭଳି ସେବାଧାରୀ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ହୃଦୟ ସିଂହାସନରେ ବସିପାରିବେ । ବାବା ସେମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଶରଣାଗତି ଦେଇପାରିବେ । ଯଦି କନ୍ୟାଟିଏ ପତିର ଶରଣକୁ ଯାଇଥାଏ, ତେବେ ସେ ତାକୁ ବିକାର ବିନା ଆଶ୍ରୟ ଦେଇନଥାଏ ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ଶରଣ ଦେବାକୁ ପଡିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ପୂରା ନଷ୍ଟୋମୋହା ହେବାକୁ ପଡିବ । ଆମକୁ ପତିମାନଙ୍କର ପତି ମିଳିଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାଙ୍କ ସହିତ ଆମେ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗର ନିର୍ବନ୍ଧ କରୁଛୁ । ବାସ୍ ମୋର ଏକ ଶିବବାବା ଦ୍ୱିତୀୟ କେହି ନୁହେଁ । ଯେପରି କନ୍ୟାର ନିଜ ପତି ସହିତ ସ୍ନେହ ଯୋଡି ହୋଇଥାଏ, ସେହିପରି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସ୍ନେହ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହିତ ରହିଛି । ଲୌକିକ ପତିଠାରୁ ଦୁଃଖ ମିଳିଥାଏ କିନ୍ତୁ ଏହାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ସୁଖ ମିଳୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗ । ଏହି ଯୁଗକୁ କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ଆମକୁ ନାଉରିଆ ଅଥବା ବଗିଚାର ମାଲିକ ମିଳିଛନ୍ତି, ଯିଏକି ଆମକୁ ଫୁଲର ବଗିଚାକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ କଣ୍ଟା ସଦୃଶ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସବୁଠାରୁ ବଡ କଣ୍ଟା ହେଲା କାମ ବିକାର । ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ନିର୍ବିକାରୀ ଫୁଲ ଥିଲ, ଧିରେ ଧିରେ ତୁମର କଳା କମ୍ ହୋଇଗଲା ତୁମେ କଣ୍ଟା ସମାନ ହୋଇଗଲ । ବାବାଙ୍କୁ ବବୁଲନାଥ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି, ତୁମେ ଜାଣିଛ ତାଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ନାମ ହେଲା ଶିବ । ତାଙ୍କର ନାମ ବବୁଲନାଥ ରଖାଯାଇଛି କାହିଁକି ନା ସିଏ କଣ୍ଟାରୁ ଫୁଲ କରୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ବହୁତ ନାମ ରଖିଥା'ନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତାଙ୍କର ନାମ ହେଲା ଏକମାତ୍ର ଶିବ । ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ ବା ଶିବ ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ କଥା ଗୋଟିଏ । ଏହି ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞରୁ ବିନାଶ ଜ୍ୱାଳା ବାହାରିଲା ଏବଂ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣପୁରୀ ଅଥବା ଆଦି ସନାତନ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହେଲା । ତୁମେ ଏହି

ଯଜ୍ଞ ଦ୍ୱାରା ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେଉଛ । କେତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ତିଆରି ହୋଇଛି । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କ ନାଭିରୁ ବ୍ରହ୍ମା ବାହାରିଛନ୍ତି । ଏହି କଥା କେବଳ ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବ୍ରହ୍ମା-ସରସ୍ୱତୀ ହିଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମର ଏହି ନିଶ୍ଚୟ ଅଛି ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହିଁ ୮୪ ଜନ୍ମ ପରେ ବ୍ରହ୍ମା ସରସ୍ୱତୀ ହେଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଏଭଳି କଥା ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଚକିତ ହୋଇଯାଉଥିବେ । ଖୁସିରେ ମଧ୍ୟ ଆସିଯାଉ ଥିବେ । କିନ୍ତୁ ମାୟା କିଛି କମ ନୁହେଁ, କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ମାୟା ନାମ ରୂପର ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ପତିତ କରିଦେଇଥାଏ । ମାୟା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ଦେଇନଥାଏ । ତେଣୁ ଖୁସି କମ ହୋଇଯାଇଥାଏ । କେବଳ ଏତିକିରେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ଅନେକଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛୁ, ପ୍ରଥମେ ଦେଖିବାକୁ ହେବ ମୁଁ ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ମନେ ପକାଉଛି । ରାତ୍ରିରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଶୋଉଛି ଅଥବା ଭୁଲି ଯାଉଛି ? କେହି କେହି ତ ପକ୍କା ନେମିନାଥ ଅଟନ୍ତି ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଭାଗ୍ୟବାନ ଅଟ । ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ତ ବହୁତ ବୋଝ ରହିଛି, କିନ୍ତୁ ତଥାପି ବି ରଥକୁ ରିହାତି ମିଳିଯାଉଛି, ଜ୍ଞାନ ଯୋଗ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ତା ବିନା ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ପଦ କିପରି ପାଇବେ । ଖୁସି ମଧ୍ୟ ରହୁଛି ଯେ ମୁଁ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟେ । ମୋର ଢେର ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି, ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ଏହିଭଳି ନିଶା ମଧ୍ୟ ଆସିଯାଏ ତେଣୁ ମାୟା ବିଘ୍ନ ମଧ୍ୟ ପକାଇଥାଏ । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ମଧ୍ୟ ମାୟାର ବିଘ୍ନ ଆସୁଥିବ । ଆଗକୁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ଆସିବାର ଅଛି । ଏହି ବାପଦାଦା ଉଭୟ ଏକତ୍ର ଅଛନ୍ତି , କହୁଛନ୍ତି ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ ....ବାବା ତ ସ୍ନେହର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଏହାଙ୍କର ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଏକତ୍ର ରହିଛି , ଇଏ ମଧ୍ୟ ସ୍ନେହ କରୁଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଯେପରି କର୍ମ କରିବି ମୋତେ ଦେଖି ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ କରିବେ, ତେଣୁ ବହୁତ ମିଠା ରହିବାକୁ ପଡିବ । ଏଥିପାଇଁ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଚତୁର ହେବା ଦରକାର । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ଦେଖ କେତେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଅଟନ୍ତି । ଏହା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିଶ୍ୱର ରାଜ୍ୟ ନେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଜା ବହୁତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ଭାରତ ତ ବହୁତ ବିଶାଳ ତେଣୁ ସେହିଭଳି ସେବା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଯୋଗରେ ରହି ବିକର୍ମ ମଧ୍ୟ ବିନାଶ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହେଲା ସବୁଠାରୁ ବଡ ଚିନ୍ତା । ମୁଁ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ କିପରି ହେବି ? ଏଥିରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ ରହିଛି । ସେବାର ତ ବହୁତ ସୁଯୋଗ ରହିଛି । ଟ୍ରେନରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବ୍ୟାଜ ଉପରେ ସେବା କରିପାରିବ । ଇଏ ହେଉଛି ବାବା ଇଏ ହେଲା ବର୍ସା । ବାସ୍ତବରେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଗ ଥିଲା, ଏଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ପୁଣି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଏହାଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଆସିବା ଦରକାର । ଆମେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ଟ୍ରେନରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ସେବା ହୋଇପାରିବ, ଗୋଟିଏ ଡବାରେ ସେବାକରି ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଡବାକୁ ଯିବା ଉଚିତ୍ । ଏହିଭଳି ସେବାଧାରୀ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ହୃଦୟରେ ରହିପାରିବେ । କୁହ, ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ଖୁସିର ଖବର ଶୁଣାଉଛୁ, ତୁମେମାନେ ପୂଜ୍ୟ ଦେବତା ଥିଲ ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଇଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁଣି ଥରେ ପୂଜ୍ୟ ହୁଅ । ଏହି ସିଢିର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଏହି ସିଢି ଚିତ୍ର ଦ୍ୱାରା ସତ୍ତୋ ରଜୋ ତମୋ ସ୍ଥିତିକୁ ପ୍ରମାଣିତ କରିବାକୁ ହେବ । ସ୍କୁଲରେ ଶେଷ ସମୟରେ ତୀବ୍ର ବେଗରେ ଆଗକୁ ଯିବାର ସଉକ ରହିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏଠାରେ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ଯେଉଁମାନେ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ଆଉ ସମୟ ନଷ୍ଟ ନକରି ସେବାରେ ଲାଗିବା ଉଚିତ୍ । ସେବାର ସୁଯୋଗ ବହୁତ ରହିଛି, ଏଭଳି ସେବାଧାରୀ କନ୍ୟା ବାହାରିବା ଦରକାର, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ବାବା ଯେଉଁଆଡେ ବି ପଠାଇ ପାରିବେ । ମନ୍ଦିରରେ ଭଲ ସେବା ହୋଇପାରିବ । ଦେବତା ଧର୍ମର ଆତ୍ମାମାନେ ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯିବେ । ଗଙ୍ଗା ସ୍ନାନ କରିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝାଇପାରିବ, ତେବେ ଏକଥା ତାଙ୍କ ମନକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଛୁଇଁବ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବା ପାଇଁ ଆତ୍ମିକ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ସଚ୍ଚା ରୋଜଗାର ନିଜେ କରିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କରାଇବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଟ୍ରେନରେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟାଜ ଦେଖାଇ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆରୁ ମନକୁ ଦୂରେଇ ଦେବାକୁ ହେବ । ନଷ୍ଟୋମୋହା ହୋଇ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ସଚ୍ଚା ସ୍ନେହ ରଖିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- କର୍ମ ଏବଂ ଯୋଗର ସନ୍ତୁଳନ ଦ୍ୱାରା ଆଶୀର୍ବାଦର ଅନୁଭବ କରୁଥିବା କର୍ମଯୋଗୀ ହୁଅ ।

କର୍ମଯୋଗୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇ କରିଥା'ନ୍ତି । କର୍ମଯୋଗୀ ଆତ୍ମାମାନେ ସଦାସର୍ବଦା କର୍ମ ଏବଂ ଯୋଗର ସନ୍ତୁଳନ ରଖିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ କର୍ମ ଏବଂ ଯୋଗର ସନ୍ତୁଳନ ରହିବା କାରଣରୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଶୀର୍ବାଦ ତ ନିଶ୍ଚିତ ମିଳିଥାଏ କିନ୍ତୁ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ସମ୍ବନ୍ଧ-ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିଥାଏ । ଯଦି କେହି ଭଲ କାମ କରନ୍ତି

ତେବେ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସମସ୍ତଙ୍କ ଅନ୍ତରରୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ବାହାରିଥାଏ ଯେ ଇଏ ବହୁତ ଭଲ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଏହିଭଳି ବହୁତ ଭଲ ବୋଲି ଭାବିବା ମଧ୍ୟ ଆଶୀର୍ବାଦ ଅଟେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ସଂକଳ୍ପକୁ ବନ୍ଦ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ହିଁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ କରିଦେବ ।

*** **ଓମ୍ ଶାନ୍ତି** ***